

Zkušenosti z mého zahraničního studijního pobytu v rámci programu Erasmus+

Země: Španělsko

Název univerzity/instituce: Universidad de Murcia

Délka pobytu: 5 měsíců

Termín pobytu: 30. 1. 2017 - 30. 6. 2017

Erasmurcia — intro

Když jsme se loni touhle dobou s Dominikem rozhodli, že pojedeme na Erasmus, vůbec jsme do Španělska nechtěli. Lákalo nás Nizozemí a spíše severní země, kde lidé mluví dobře anglicky. Bohužel, člověk míní a univerzita v Utrechtu mění. Po kratším zvažování možností, které nebyly zrovna bůhvíjak rozmanité, jsme se rozhodli pro slunné Španělsko. Z místní Universidad de Murcia nám potvrdili, že nás oba berou. Všechno vypadalo naprosto fantasticky a my se začali těšit.

A pak to přišlo.

Rozhod. První facka pro naše plány a zvažování, jestli by teda jeden z nás neměl výjezd zrušit. Dohodli jsme se, že by to byla škoda a že to spolu nějak dáme i tak.

Práce. Oba jsme na stáži přestoupili na jinou pozici. Já dokonce až v prosinci, takže výzvou bylo taky seznámení se s novou pracovní náplní a týmem v opravdu krátké době. Navíc jsme museli domluvit odjezd a možnost pracovat ze zahraničí. Já, aby toho nebylo málo, jsem se navíc stala členkou GUG v ČR a rozjela několik dalších projektů. A to nemluvím o tom, že jsme oba součástí i projektu Social Stars. Takže bylo třeba zařídit spoustu věcí, instruovat spoustu lidí a neúnavně všem opakovat, ať s námi od února spíše nepočítají.

Papírování. Za posledních několik měsíců jsem viděla papírů jako snad nikdy v životě. Pojištění, eurový účet, smlouva na Erasmus, letenky, zápis předmětů, Buddy program, kurz španělštiny, registrace na tzv. Orientation Session. To vše a mnohem více zahrnuje vyplňování a odevzdávání papírů. Navíc, co se týče dokumentů pro Universidad de Murcia, ty jsou samozřejmě všechny ve španělštině.

Jazyk. Registrovat se na dvoutýdenní kurz španělštiny, který nás měl naučit základům, vyžadovalo pokročilou znalost španělštiny. A co je nejlepší – i přes extra složitou registraci jsme nakonec bez. Dva týdny před naším příjezdem nám přišel email oznamující, že kurz začíná už v půlce ledna. Naše protesty, že to ještě v zemi nebudeme, padly na neúrodnou půdu. Takže nám zůstala moje základní znalost jazyka ze střední školy a chabá slovní zásoba. Dominik, ač se snažil, si vzal z kurzu v Duolingu v podstatě pouze slovo manzana (jablko) a tortuga (želva). Takže se fakt bojíme.

Podpora. Zatím jedinou věcí, kde se nám vyplatilo složité vyplňování přihlášky ve španělštině, byl Buddy program. Ten funguje tak, že je každému zahraničnímu studentovi přidělen místní student, který mu se vším pomáhá. My jsme s našimi Buddies ve spojení asi týden a každý den je bombardujeme otázkami, na které ochotně odpovídají. Navíc nemáme Buddies dva, ale tři, protože jeden student, kterému nikoho nepřidělili, nám pomáhá taky. Takže +50% kamarádů zdarma. Doma je pak první vlnou našich otázek většinou zasažena doktorka Janíková a koordinátorky p. Scheeová a Danišková.

Škola. I přes velkou podporu nejen výše zmíněných jsme stále museli udělat zkoušky ze zimního semestru. To je sice nutné, ale opravdu nepříjemné, když už zbývá několik dní do odletu, vy se chcete balit a těšit a připravovat – a místo toho se musíte učit.

Balení. Nikdy mě nenapadlo, kolik denně používám věcí. Oblečení, elektronika, make-up, jídlo. To vše si chci samozřejmě vzít s sebou! Jenže kufr může mít maximálně 15 kg. Erasmus mě tak nutí mít tzv. Capsule Wardrobe, což se mi samozřejmě nelíbí ani trochu. Do kufru tak putují pouze ty nejnужnější kousky, nejtěžší a nejobemnější věci si vezmu na sebe do letadla. Make-up jsem omezila na nejnужnější minimum, беру s sebou dál jen to, co vyrábí česká značka a v Murcii nebude k sehnání. Zbytek se koupí na místě. Alespoň doufáme.

Rodina a vztahy. Samozřejmě, že rodiče nejsou úplně rádi, že odjíždíme. Kdo jim bude opravovat počítače a mobily? Jakže se mění toner v tiskárně? Kamarádi se těší na rozlučkovou párty (která asi ovšem nebude, kvůli všem povinnostem a zkouškám se zkrátka nestihne)...

Zkrátka a dobře: nikdy jsem si neuvědomila, jak těžké je všechno opustit na půl roku, protože jsem nikdy na tak dlouho nevycestovala. Začínám být opravdu nervózní, protože je v tom ta nevyhnutelnost – letenky vytištěné, kufr zabalený, všechno domluvené, zadní vrátka vlastně neexistují.

Zní to sice všechno hrozně negativně, ale nebojte, my neztrácíme optimismus a moc se těšíme na všechna dobrodružství, která nás čekají!

Erasmurcia — cesta a první den

Takže to přeci jen přišlo. Slunce vyšlo i tentokrát a po rozloučení s rodinou, přáteli, kolegy, domácími zvířaty a plyšáky jsme se vydali na cestu na letiště. Po celkem poklidné cestě polskou dálnicí jsme tedy v páteční mlhavé ráno stáli na letišti v Krakově a vážili kufry. Po třetím přebalení kufrů ukázala váha konečně správné číslo, takže jsme je omotali potravinářskou fólií a odevzdali na přepážce. Pak ovšem přišla největší výzva. Bezpečnostní kontrola. Vybalit a znovu zabalit celé příruční zavazadlo byla opravdu radost. A aby toho nebylo málo, já jsem si musela zout boty (fakt těsné kozačky nad kolena – no, co vám budu povídat, celkem to trvá to zout) a Dominika vzali na náhodnou kontrolu. Každopádně jsme to dali a po drobných komplikacích (Dominikovo příruční zavazadlo bylo vybráno k odevzdání a přepravě v nákladovém prostoru, let nabral deset minut zpoždění...) jsme konečně seděli na svých místech a čekali na vzlet. Let byl taky celkem fajn, turbulence jsme trefili jen jednou. Vzlet i přistání byly úplně bez problémů, já jsem se asi hodinku prospala a nikdo netleskal. Takže vlastně fakt úspěch. Když jsme konečně vyzvedli kufry, přebalili věci, vysvlékli se ze zimního (ve Španělsku bylo asi 13 stupňů a přišlo, když jsme dosedli) a dorazili do hlavní haly letiště v Alicante, byly asi čtyři hodiny. Naprosto vyhládlí jsme zamířili k nejbližším obchodům s jídlem. Tam nás ovšem čekala facka ve formě cenovek. Uuuuf. Nakonec jsme si dali jen opravdu malé jídlo a začali se opravdu bát. Autobus do Murcie nám jel až v šest. Poznávali jsme tedy letiště a v příslušnou dobu se vydali na zastávku. Dvacet minut zpoždění je tady asi v pohodě, nikdo nevypadal příliš překvapeně, nebo našťvaně, že musí tak dlouho čekat. Na autobusovém stanovišti v Murcii nás měla vyzvednout Dominikova kamarádka z Buddy programu. Bohužel, jsme trubky trubkovatě a špatně jsme si spočítali, jak dlouho trvá cesta. Na stanovišti jsme tak byli o hodinu dříve. No co už. Na Marii (jak se Dominikova Buddy jmenuje) jsme počkali v místní kavárně. Spolu jsme se vydali hledat místo, kde spíme prvních pár dní, než se uvolní náš byt v centru. Ztratili jsme se asi jen čtyřikrát. Potom nás Maria vzala na super večeři, znovu jsme se ztratili a hurá do hajan.

Probudili jsme se do překrásného rána s blankytně modrou oblohou. Vydali jsme se na lov jídla do místního Carrefouru s představou, že si poté zajdeme na snídani do nějaké malé kavárny. Než jsme se dostali z obrovského obchoďáku ven (nutno dodat, že velkou vinu na tom mám já a můj zájem o místní výběr zboží – čtyři kila pomerančů za necelé euro!!! Třeba) bylo poledne. Změnili jsme tedy plán a zašli raději na montaditos (takové malé sendviče). Najezení a plní energie jsme se rozhodli projít se ještě do města. Bylo nádherně, docela teplo a historické centrum nás naprosto okouzlo. Úzké uličky, kavárny a taverny, trhy s mořskými plody... Už se nemůžeme dočkat, až tam budeme bydlet! Po výletu do centra jsme se rozhodli navštívit ještě Mercadonu, což je něco jako naše Penny, a koupit si něco k pití. Jaké bylo naše překvapení, když jsme stáli u pokladny. Čerstvý pomerančový džus nás vyšel na necelých dvacet korun a ostatní položky nákupu na tom byly velmi podobně. S džusem v ruce a dobrým pocitem jsme se tedy vydali nazpět k dočasnému domovu.

Zatím se nám tu líbí moc! Moje první postřehy:

- slunce tu svítí neskutečně, počasí se dá přirovnat k našemu konci března

- v každé kavárně je alespoň jeden hrací automat
- všechny kavárny a restaurace jsou otevřené, nebo průchozí a nikde se “nesedí” jako u nás
- neustále potkáváme lidi, kteří si prozpěvují
- na přechodu se na zelenou většinou moc nečeká
- všude rostou pomeranče (jeden jsem zkusila a byl strašně kyselý, ale jinak fajn)
- NIKDO tu nemluví anglicky (Místní většinou alespoň rozumí, takže já na ně anglicky a oni na mě španělsky. Dnes jsem ale platila také pomocí věty “Já peníze pro ty!”)

Erasmurcia – týden první

Pondělí ráno. Honem zabalit kufry a hurááá, už budeme bydlet ve vlastním bytě! To by bylo pěkné, kdyby to nemělo dva háčky.

Za prvé: náš byt je zcela v centru města, kdežto dočasné bydlení bylo na okraji. Takže víc než půl hodiny chůze po městě se všemi věcmi. A to ani nemluvím o tom, kolikrát jsme se ztratili.

Za druhé: v našem bytě v pondělí ještě nebylo prázdné. Studenti, kteří tu bydleli před námi, odjížděli až 1. února.

Byli ovšem neskutečně hodní a uvolnili nám jeden pokoj, takže už jsme se mohli nastěhovat v pondělí. Navíc to byli dva Poláci, takže jsem se cítila jako doma.

Odložili jsme teda věci v bytě a vydali se tramvajkou do školy. Je to asi dvacet minut celkem příjemné jízdy s výhledem na město, takže nám až tak nevadí, že ji budeme absolvovat tak často. Tranvía je sice příjemný dopravní prostředek, ale celkem drahý. Lístek na jednu jízdu tu stojí asi euro a půl. Při nejbližší příležitosti jsme si proto zajeli do přepravní kanceláře a koupili si “lítačku” – neomezené využívání tramvají za 20€ měsíčně. Ale zpět k našemu prvnímu dni ve škole. Čekala nás totiž orientační schůzka – dostali jsme kartu studenta, certifikát o příjezdu a také informace o tom, co nás čeká, jaké dokumenty musíme dodat a jak se zapsat na předměty. A potkali jsme další Čechy. Takže fajn den.

Večer nás čekal první předmět. Po půlhodině čekání jsme zjistili, že se hodina asi nekoná, což nám nikdo nedal vědět (protože ještě nemáme předměty oficiálně zapsané – ach jo).

Další dny už probíhaly poněkud rutinněji. V úterý jsme měli pouze úvodní hodinu jednoho předmětu a měli jsme tak možnost seznámit se s našimi spolužáky – místními studenty. Ve třídě je nás asi šest a všichni mluví alespoň trochu anglicky, takže super. Angličtina je tu opravdu problém, naštěstí místní (a především lidé na univerzitě) mluví opravdu hezkou španělštinou, takže jim i já – naprostý začátečník – rozumím skoro všechno. Jazyk je tady vůbec zábava. S ostatními studenty se totiž bavíme zvláštním hybridem mezi španělštinou, angličtinou a jazykem státu, ze kterého student pochází. Tramvaj je prostě tranvía a hotovo, například. Mimochodem, s ostatními erasmáky se celkem potkáváme. Naprosto náhodně, i cíleně, ale docela často.

Ve středu přišel zásadní problém – kryjí se nám hodiny dvou předmětů. Vybrali jsme si proto jeden a rozhodli se, že druhý nahradíme jiným v pondělí. Jenže ouha, námi zvolený střední předmět je pokročilá „síťarina“. A to my, informační pracovníci s jedním semestrem sítí v bakalářském studiu, prostě nedáváme. No, tohle bude ještě zábava, vzhledem k tomu, že si tento předmět v podstatě nemáme čím nahradit. Učitel naštěstí chápal naše zděšení a říkal, že nám případně upraví alespoň cvičení, ale i tak – pokud nám tenhle předmět zůstane, znamená to pro nás velké množství samostudia.

Ve čtvrtek nám odpadly hodiny, takže jsme se vydali na nákup základních věcí – prací prášek, těstoviny, rýže, konzervy, zubní pasta... Jídlo je tu hodně drahé. Sladkosti a hodně nezdravé

věci sice ne, ale zase tady nechceme přibrat sto kilo, že. Nákupní středisko je tu obrovské. Jede se k němu dvacet minut tramvají a než ho celé projede, zastavuje celkem třikrát. Takže projít to trvá tak dva dny. A to je jen jedno ze středisek. Ufff. Každopádně my jsme vystoupili hned na první zastávce ze tří a k vytouženým obchodům si docapkali. Trvalo nám to asi půl hodiny. Ještě, že obchody tu mají otevřeno většinou od desíti do desíti. Vůbec se tu žije ve zcela jiném tempu. Už se začínám přizpůsobovat i já – zaryté ranní ptáče. Ono to totiž jinak nejde. Když vstanete v 7, nemáte si ani kde koupit chleba na snídani. Navíc je „brzy“ ráno ještě tma. Tenhle článek píšu o půl šesté večer a máme modrou oblohu a svítí slunce. V ČR už začíná noc. Tomuto tempu je přizpůsobená i škola. My máme například hodiny vždycky od 15:45 do 20:00. Konzultační hodiny jsou i delší.

Postřehy z tohoto týdne:

- na párty se chodí až kolem půlnoci, zábava se rozjíždí tak kolem jedné, druhé
- pokud nenakupujete ve velkém, pečivo vás bude stát majlant (a všechno ostatní taky)
- čerstvé ryby, chobotnice a krabi jsou všude
- revizoři v tramvajích chodí po třech a fakt často
- pro absolvování předmětu zde ze zkoušky i docházky stačí 50%
- v obchodě je neskutečné množství personálu – lidí, co jen váží zeleninu, třeba
- běžné jsou tu věci jako cukr v krabici na džus!!! (ve skutečnosti se s tím super manipuluje) a mražené aloe v sáčku – o tom si můžeme nechat zdát
- sójové (nebo jiné rostlinné) mléko tu stojí kolem eura (chceme i v ČR!)

Erasmurcia – týden druhý

Poslední dva týdny byly opravdu hektické.

Začali jsme chodit pravidelně do školy, já jsem měla práce nad hlavu a oba jsme s Dominikem onemocněli, proto tedy píšu až teď. A nyní k souhrnu toho nejzajímavějšího.

V pondělí proběhlo naše první setkání se spolubydlícím Mariem. Je to Ital, student medicíny. A je moc fajn. Naštěstí umí celkem obstojně anglicky, takže ani komunikace není problém.

Rozhodla jsem se pro své spolubydlící (Mario a Dominik) uvařit večeři, abychom si popovídali a trochu se poznali. Rozhodla jsem se udělat bramboráky. Jaké bylo moje překvapení, když jsem za Boha živého nesehnala v obchodě majoránku.

(O několik dní později jsem ji sice našla v bylinkářství, ale zase dvě eura za malý sáček fakt nedám)

Dominik po několika dnech začal pokašlávat a teklo mu z nosu. Začali jsme to řešit čaji z tymiánu, cibulovým sirupem a koňskými dávkami česneku (topinky, špagety, pomazánky... – prostě cokoli, kam se dá česnek nacpat). Bohužel, i když se jeho stav začal lepší, chytili jsme to od něj já i Mario. Protože Dominik se moc alternativně léčit nechtěl, stavila jsem se jednou po cestě ze školy do lékárny. Ano, ani lékárnice neumí anglicky. Nákup vypadal takto:

Já: “Hola. Vitamina C?”

Lékárnice: “Sí, *něco něco, a šla dozadu pro vitamín C*”

Já: “Espero! Y *zvuk kašláni*.” /Počkejte! A ...

Lékárnice: *WTF výraz* “*Seco o mojado?” /Suchý nebo vlhký?

Já: “EEEE....Seco.” /Suchý

Lékárnice: *výraz v obličejí typu: a určitě víš, že neříkáš random slova?*

Já: “Seco, no liquido!* /Suchý, ne kapalina!

Mimochodem, Dominikův sirup proti kašli, který mi v lékárně prodali, vyrábí Teva Opava. Když jsem to viděla, musela jsem se opravdu smát.

Mimo tyto faily se moje španělština ale lepší. Už jsem schopná se celkem normálně domluvit na jednoduchých věcech (Tyhle bonbony jsou jenom s medem, nebo i s propolisem? Jenom s medem? A tyhle? Kolik stojí? Aha, tak malý sáček, tak padesát gramů), což výrazně zkvalitňuje život (ještě minulý týden jsem stála v obchodě, se smutným pohledem kňučela “Ayudarme, por favor!” /Pomozte mi, prosím./ a ukazovala směrem na váhu na ovoce).

A teď to hlavní, že jo. Škola.

Naše první hodina SCSD (Security in Distributed Systems) byla super! Učitel mluvil zajímavě, téma bylo taky moc zajímavé – v tomto předmětu řešíme přístupy a celkově řízení identit a autentikace. Takže v podstatě to, čím se zabývám v práci, se teď učím teoreticky ve škole, jupí! Naše další hodina na ústavu informatiky je pak SAM (Mobility Focused Services). Tam jsme se zatím učili různé způsoby určování polohy v budovách. Taky moc zajímavé! Hodiny tady mimochodem probíhají velmi podobně jako u nás – přednáška, učitel se občas na něco zeptá, občas se diskutuje, nebo se dělá metoda “puzzle” – každý si přečte kousek odborného článku a vysvětlí ostatním, o čem je. Učitelé na tom naštěstí nejsou tak špatně s angličtinou a jsou to odborníci z praxe, takže paráda. Například na předmět SAM máme na každé téma jiného vyučujícího – člověka, který se danou oblastí zabývá.

Původně jsme měli zapsaný ještě předmět o heterogenních sítích, ale po první hodině, kdy nás učitel výrazně strašil (nejsme technici, no jo), jsme se rozhodli si předmět nezapsat. Místo toho jsme zvolili Inglés Para la Empresa (Business English) na fakultě ekonomie a Idioma Inglés II z oboru překladatelství.

Šli jsme se proto zeptat vyučující prvního zmíněného předmětu, jestli by jí nevadilo, že budeme chodit jen na polovinu hodin, protože se nám přednášky kryjí. Jaké bylo naše překvapení, když nám řekla, že docházka jí nevádí, ale že se obává, že pro nás bude angličtina moc lehká. Na to jsme celkem hleděli především proto, že v popisu předmětu jsme našli, že jde o úroveň C1. No, paní učitelka měla pravdu. Hodiny sice probíhají v angličtině, ovšem úroveň je asi jako u nás na střední, možná horší. Například minulou hodinu se na mě otočila jedna spolužačka a něco se ptala španělsky. Nerozuměla jsem jí a požádala, ať mluví anglicky. Neuměla ani slovo!

Nedokážu si moc představit, jak se ti lidé musí na hodině cítit, když učitel vysvětluje. Nerozumí jednoduchým větám, slovíčka neznají vůbec. Navíc je v téhle hodině povinný projekt, kde má každý z týmu 5 minut mluvit (!!!) a naši španělští členové týmu se nedokáží ani základně dorozumět. To bude ještě zábava.

Stejná zábava byl i zápis na předměty. Máte výhrady k našemu studijnímu oddělení? Všude je to stejné! Navíc je tu skvělý systém: dokud nemáte předmět zapsaný, nedostáváte emaily a nedostanete se do místního informačního systému (+ e-learningu), kam samozřejmě učitelé posílají všechny materiály a informace.

My jsme kvůli zmatkům s předměty zapisovali až druhý týden. Navíc teda dva předměty z naší fakulty a dva z jiných fakult, což u paní na studijním vyvolalo reakce, které asi není třeba překládat. Byla fakt otrávená a musela vymýšlet, jak to udělat. Navíc zápis trvá neskutečně dlouho, protože systém je pomalý.

Naštěstí, věc, která tu funguje perfektně, jsou naši spolužáci. Na informatice chodíme na předměty jen v pěti lidech. Dva španělé, my dva s Dominikem a jeden erasmák z Hondurasu. Všichni jsou strašně super a umí skvěle anglicky. V hodinách se tak cítíme dost jako doma.

To samé se ale nedá říct o předmětu na ústavu ekonomie. Anglicky, ve třídě asi padesáti lidí, mluvíme jen my, učitel a asi ještě pět Češek, které s námi studují. No, aspoň zažíváme pro jednu atmosféru velkého oboru. U nás ty narvané auly prostě nejsou.

Postřehy:

- „Důchodcovské“ nákupní tašky jsou tu běžné, dokonce jsou v obchodech speciální místa, kam si je mohou lidé odložit a podobně vypadají i školní aktovky dětí.
- Lékárny jsou tu na každém rohu, ale věci proti nachlazení, nedejbože chřipce se tu shánějí fakt těžko. Čaj proti kašli a šumivý vitamín C v supermarketu? Zapomeňte.
- Je tu neskutečně levné oblečení a boty.
- V každém obchodáku jsou alespoň dva speciální obchody jen se sladkostmi.
- Conejito neznamená jenom malý králík, jak jsem si doteď myslela. Neříkat na veřejnosti.
- Stejně jako “Vzít někoho na venkov” neznamená výlet za město.
- Večeřet v jednu v noci je normální. Pokud večeříte v 9, jste za exota.
- Na “Welcome Session” s představiteli univerzity pro zahraniční studenty padaly výroky jako “Pokud španělsky neumíte, rychle se to naučte.”. A jediná věta v angličtině tak byla “Spain is hot, Spanish is cool.”
- Párty je tu součástí života. Každá fakulta má během roku jednu svoji. My stihneme například v dubnu párty ekonomické fakulty, kde bývá kolem 10 tisíc lidí.

Erasmurcia – týden čtvrtý

Bylo by krásné, kdyby byl tento report pravidelný, že? Třeba kdybych si každou neděli sedla a napsala ho. No jo, jenže člověk míní a Španělsko mění.

Pořád jsme nemocní. Střídavě s Dominikem kašleme a snažíme se vyléčit, co to jde. V posledních dvou týdnech bylo pořád docela chladno (čili přes den 16 stupňů). Mně se navíc rozbilo topení, takže jsem se fakt bála o život (naštěstí pan majitel bytu mi pohotově dovezl jiné). Ovšem teď... závidíte, je co. Pořád přes dvacet stupňů, sluníčko, azuro, přesně jako z fotek. Jeden z našich učitelů dokonce prohlásil: “Tak tohle byla ta zima. Dva týdny. Já vám říkal, že déle to trvat nebude. Teď začíná léto.” A naši spolužáci vtipkují, že zatímco v Game of Thrones je heslo “Winter is coming” tady platí “Summer is coming” a brzo bude vedro k nevydržení.

Ve škole je to pořád fajn, v obou předmětech informatiky nám skončily bloky se stávajícími učiteli a příští týden začínáme nová témata. Měli bychom už taky pracovat na seminárákách a úkolech, ale víte jak... maňana. Pro jistotu jsme si zapsali ještě jednu angličtinu a domluvili se s učitelem, že budeme chodit jen na cvičení. Ta jsou jednou za dva týdny s opravdu super vtipným Američanem, je nás na hodině asi jen deset a je to opravdu šedesát minut konverzace na dané téma. Takže pohodka. Když jsme se ptali, zda si máme koupit učebnici, vyučující nám řekl, že naše angličtina je na vyšší úrovni než v té knížce, takže fakt nemusíme. Super!

V angličtině pro podnikání (ten předmět, kde je nás hafo a anglicky mluví pět procent lidí) začaly prezentace skupin. Jako jedna z prvních skupin šly na řadu naše kamarádky z Liberce, pak to ovšem šlo od desíti k pěti. Čtení slidů (a ještě špatně) included. Takže jsme celkem v klidu, nároky tu snad tak velké nebudou.

Ke konci minulého týdne na mě dopadl neskutečný splín. Bylo mi smutno, stýskalo se mi, ne a ne se vyléčit z toho kašle, byla jsem pořád v práci a navíc nám odjel na dva týdny domů Mario, takže bylo v bytě zase o něco prázdněji. Rozhodla jsem se proto zažít něco nového. Vydala jsem se k řece (Segura – to znamená bezpečí) na procházku. Dala jsem si za cíl se ztratit. Pokaždé, když mě něco zaujalo, budova, světlo, tvar ulice, prostě jsem za tím šla. Nachodila jsem takhle noční Murcii asi osm kilometrů a bylo to naprosto fantastické. Všude spousta lidí, zrovna končila mše, takže jsem se zašla podívat i do jednoho zajímavého kostela... Musím si to zopakovat.

Po cestě z procházky jsem natrefila na drogerii. Rozhodla jsem se koupit si kartáčky na zuby, protože ten, který jsem si dovezla, už byl celkem jetý. Při té příležitosti jsem se rozhodla pořídit si slevovou kartičku. V životě jsem tak dlouho kartáčky nekupovala. Zoufalá prodavačka se ptala zákazníků, zda neumí anglicky (tipněte si výsledek), nakonec to vzdala a podala mi papír a propisku, abych jí všechno potřebné napsala. No považte sami:

Prodavačka: Jméno?

Já: Kateřina Pejšková

P: *kouká nechápavě, nakonec chce občanku. Jakmile uvidí Ř a Š, viditelně zbledne.*

P: Dobře. A místo narození?

Já: *ukazuju, kde to na občance najde. Už je mi jasné, že jakmile uvidí Český Těšín, asi ji trefí*

Takže díky, Mami a Tati :D, Španělsko mě miluje!

A teď to hlavní: V sobotu jsme se zúčastnili vyhlášeného karnevalu v Águilas! Je to mezinárodní událost, trvá dva týdny a my můžeme potvrdit, že je to fakt velkolepé.

Výlet organizovala místní pobočka Erasmus Student Network. Jelo nás celkem 350, takže šest autobusů. I když událost byla obrovská (představte si třeba davy jako na Colours of Ostrava, ale v celé Opavě), v podstatě neustále jsme potkávali nějaké Erasmáky. Águilas je překrásné. Pláže, hrad, křivolaké uličky... Rozhodně se tam plánuji vrátit na koupání. Ale zpět ke karnevalu. Ten tady zahrnuje velkolepé kostýmy (místní je museli tvořit celý rok) a nejlépe hromadné – potkáte tu celou partu z Toy Story, dvacet pět Deadpoolů, pandí rodinku... My jsme měli možnost vidět i scénku organizovanou přímo městem, profesionální tanečnice, nebo Miss Carneval 2017. Součástí oslav je i zdoluhavé recitování básní (nepochopila jsem ani já, ani moje kamarádky z Itálie), kdy jedna osoba čte text (znělo něco jako “slib účastníka karnevalu”) a ostatní opakují vždy poslední dvě slabiky posledního slova verše. Na náměstí bylo tak narváno, že jsme se tam málem neprocпали, takže když všichni začali opakovat, byl to fakt hukot.

Jinak to na karnevalu vypadalo jako u nás na pouti – spousta jídla (čerstvé churros, salchipapas, gofry, pečená brambora s náplní, hamburgery, něco jako naše bramboráky...), spousta lidí a taky neskutečně hlasitá hudba, kterou tady dotáhli k dokonalosti. Po městě se totiž během oslav pohybuje několik alegorických vozů a z každého hraje jiná hudba. Navíc každý bar a hospoda hraje co nejhlasitěji. Zábava probíhá přímo v ulicích. Takže se může stát, že tančíte na určité hudbu a z ničeho nic přijede z jedné i druhé strany alegorický vůz a vy se ocitnete v obrovském hudebním zmatku a navíc těm autům musíte uhybat. No, po téhle noci jsem myslela, že už nikdy pořádně neuslyším, co vám budu povídat. Odjezd domů byl ve 4 hodiny ráno, měli jsme tak dost času vyškrábat se na kopec, na kterém stojí hrad, nebo se proběhnout po pláži (což jsme s Italkami rády udělaly), tančit, jíst a pít.

Byl to zkrátka vážně silný zážitek a uvažuji o tom, že by bylo fajn se sem znovu při téhle příležitosti kouknout i příští rok.

Postřehy:

- Španělé neumí říkat “S”. Tak třeba na přednáškách se prezentuje z “eslidů” o “estandardtech”.
- churros mi prostě nechutnají a asi ani nezačnou, jsou moc mastné.

- jít na karneval pětkrát do týdne je zcela normální.
- ač je tu opalovací krém naprostá nutnost, málokde ho tu seženete a celkově u nás je mnohem větší výběr jak z druhů, tak cen a velikostí.
- budoucí bakaláři absolvují něco jako naše focení na tablo.
- momentálně nejhranější písnička tady se jmenuje Despacito a zní takhle <https://www.youtube.com/watch?v=kJQP7kiw5Fk>

Erasmurcia – týden pátý

Tenhle článek by se měl jmenovat “Co jsem stihla mezi spaním, školou a prací”. Těžce totiž nestíhám nic.

Venku je už opravdu překrásně, každý den kolem 25 stupňů. Španělé jsou divní, chodí v těch samých bundách, jako když bylo o deset stupňů méně. Uvnitř je ale pořád zima jak v psírně.

Seminárních prací máme opravdu nad hlavu. Navíc se očekává, že bude mít každá z nich rozsah alespoň jako naše bakalářky (kolem 25 stran). Ke každé seminárce je pak samozřejmě prezentace. No, alespoň, že nám konstantně odpadají cvičení (prý už příští týden budou, ale...).

Konečně se mi taky podařilo sejít s místním šéfem Google Developers Group. Bohužel, narazili jsme na dva problémy. Za prvé si naše setkání nevyložil jako business, jak jsem zamýšlela a za druhé, vzhledem k místní „mañana“ mentalitě, spolu něco těžko zorganizujeme. Takže nic moc. Ale třeba se pletu a nějak to dopadne.

Ve čtvrtek jsem šla na hodinu, která se nekonala. Rozhodla jsem se tedy čas využít k prozkoumávání města a šla jsem se znovu cíleně ztratit. Prošla jsem si několik zajímavých uliček a nakonec potkala El Corte Inglés, což je, podle slov mých spolužáků, speciální obchod. Byla jsem zvědavá a šla jsem se tam podívat. První věc, která mě tam dostala, byl Starbucks. Nabídka i ceny jsou naprosto totožné s těmi našimi. Bohužel to, co je u nás předražená káva, je tady naprosto normální cena, takže je Starbucks vlastně taková běžná kavárna. Jinak jestli je obchod něčím naprosto speciální jsem v podstatě nezjistila, neboť, jak jsem se později dozvěděla, jsem byla jen v nějaké menší pobočce a ne v samotném obchodě.

Protože jsme tu už měsíc, musela jsem řešit taky typický problém nás přebarvených holek – je třeba si nabarvit vlasy. No jo, jenže barva, kterou běžně používám, se tu prostě neprodává. Značku tu mají běžně, dokonce je tu výběr z více značek než u nás, jen prostě neexistuje ta správná červená. Nakonec jsem byla tak zoufalá, že jsem si v drogerii vzala odstín co nejbližší tomu mému a jala se prodavačky přímo zeptat. Jenže to jsem neuměla, že. Takže dotaz na jiný odstín vypadal asi jako “Esto, pero muy rojo.” (Tohle, ale víc červené). Prodavačka pokrčila rameny a řekla, že nic červenějšího nemají, takže jsem nakonec odkráčela domů s barvou o odstín tmavší. Že stála skoro třikrát víc než u nás, snad ani není třeba zmiňovat.

Hlavní událostí týdne pak byl nedělní výlet do Cartageny. V sobotu skoro celý den přšelo (asi tak dvě kapky za minutu, pche), takže jsme se celkem obávali, jaké bude počasí. Naše Česko-italská výprava (Já, Dominik, náš spolubydlící Mario a tři Italky) se však nezalekla a v neděli ráno (čtvrt na jedenáct, haha) nasedla do autobusu do Cartageny. Tam na nás čekala moje

“buddy” (viz. [první článek](#)), která v Cartageně bydlí a tak nám udělala průvodce. A bylo to super. Viděli jsme starobylý hrad, zbytek původního větrného mlýna na mouku, zahrady s pávy, dva staré amfiteátry – divadla, maják, centrum města a hlavně moře. Nejdříve jsme prošli pořádně město a památky, vyfotili se, přejedli sladkého v místní pekárně a na oběd si dali tapas. Cestou se k nám připojili dva naši španělští kamarádi (nejsou oficiálně naši buddies, ale jako by byli), nasedli jsme do aut a jeli se podívat k majáku. Nutno říct, že v Cartageně je skutečně překrásně. Moře čisté, město voní smaženými kalamáry a létem. Po prohlídce města a majáku jsme znovu sedli do aut a za zvuků nejnovějšího hitu Enrique Iglesiase (nebo někoho jiného, kdo zpívá ve španělštině) se vydali na obhlídku místní pláže. Ta se nám líbila moc. Dali jsme si zmrzlinu, pivo, a jako bonus jsme dostali gumídky zdarma. Celou dobu bylo naprosto překrásné počasí, což jenom podtrhlo celkový dojem z přímořského města. Já jsem se pro jistotu namazala opalovacím krémem, Dominik tak opatrný nebyl a na konci dne měl krk a ramena slušně červená. Celkově byl ale výlet super a moc se těšíme na další.

Postřehy

- Všichni si tu nosí do školy a do práce svůj oběd. Boxy a tašky na oběd tady jdou opravdu na dračku.
- Tapas jsou opravdu fajn, když víte, co si dát.
- Bagety jsou tu dobré jen první den. Pak si s nimi totálně rozedřete pusu.
- I když je venku přes dvacet pět stupňů, místním je zima. Teplo je prý až nad 35.
- Na každém rohu jsou tu malé sochy svatých.
- Opalovací krém je super věc i na začátku března.

Erasmurcia – týden šestý

Náš šestý týden v Murcii se nesl ve znamení naprosto překrásného počasí. Teploty vystoupaly k příjemným 30 stupňům a držely se tak téměř celý týden.

V pondělí jsme se setkali s novým vyučujícím předmětu o bezpečnosti. Hodina byla vcelku příjemná, ale trochu nás vyděsilo, že kromě seminární práce, kterou už máme zadanou, dostaneme ještě jednu.

V úterý jsme měli poslední hodinu s vyučujícím pro aktuální blok v předmětu o mobilitě. Myslím, že jsme si všichni docela oddechli. Jeho angličtina totiž byla velmi špatná a ve zmíněné poslední hodině už jsem to nevydržela a požádala ho, aby raději mluvil španělsky. Viditelně pookřál a rozpovídal se. Nejsmutnější je, že ve španělštině jsem výkladu rozuměla víc. Protože mám s tímto vyučujícím zpracovat seminární práci do předmětu, o víkendu jsem si udělala velmi rychlý průzkum zdrojů na dané téma a po hodině za vyučujícím zašla, v jakém nástroji by si přál spolupracovat a kde mu můžu nasdílet zdroje na schválení. Když neznal Mendeley, až tolik mě to nepřekvapilo. Jala jsem se tedy vyjmenovávat snad všechny citační manažery, co znám. Nepomohlo. Zkusila jsem se tedy alespoň zeptat, zda zná Proquest a jestli je v pořádku odtud čerpat. Když nevěděl ani o Proquestu, začala jsem se vážně bát. Takže toto budu muset ještě nějak vyřešit. Prozatím jsem se rozhodla práci sdílet pomocí Google Disk.

Ve středu byla první deadline seminární práce. Šlo o seminární práci do angličtiny pro business. Ano, ta práce, kde spolupracujeme se třemi španělskými studenty, kteří stěží rozumí anglicky. Naštěstí se s úkolem spolužáci poprali na výbornou. Každý napsal svou část a já jsem pouze opravila chyby a napsala úvod a závěr. Sice to pořád znamenalo práci na více než dvě hodiny, ale na to už se prostě nehraje.

Ve čtvrtek jsme se vydali na hodinu, která se nekonala. Byla totiž stávka. Jenže na rozdíl od našich stávek, zde stávkovali studenti. Sešli jsme se tedy alespoň s vyučujícím, abychom zjistili co a jak. Dozvěděli jsme se, že budeme muset každý chodit do jiné skupiny s jiným vyučujícím, neboť mají studenti rozdělené podle abecedy. Příští týden si tedy poprvé zkusíme zajít i na teoretickou hodinu. Učitelé jsou na téhle hodině naprosto úžasní a nároky nejsou nějak šílené. Tedy, nám se zdá. Když jsem se ptala na seminární práci, učitel nám vysvětlil, že musíme přečíst čtyři povídky z knihy Edgara Allana Poa. Na takovou informaci jsem reagovala opravdu překvapeně “Jenom čtyři?”. Kniha má totiž asi jen 120 stran. Učitel se začal smát a říkal, že jsem první, kdo je takhle překvapený, že většinou jsou studenti zděšení a přemlouvají ho, aby ubral.

Zhruba v polovině týdne nám taky došel plyn. Na plynovou bombu naštěstí pouze vaříme, takže to nebyla nějaká velká tragédie, ale nepříjemnost rozhodně. Navíc nám novou donesli v době, kdy jsem byla doma sama, takže svojí chabou španělštinou se mi podařilo navigovat pána s bombou, kam ji má položit a nakonec nějak zaplatit.

Zašli jsme se s Dominikem taky konečně podívat do El Corte Inglés. Měli jsme jasný cíl – koupit sandály (na netu jsem si přečetla, že jsou ve slevě jedny, které mám vyhlídnuté už z

Česka). No, obchod jsme si prošli, ale sandály nemáme. Prodavačka mi vysvětlila, že ne všechno, co je na internetu je pravda (haha) a sandály vůbec nemají v obchodě.

Postřehy:

- plynová bomba je dost těžká
- Proquest není tak známý, jak jsem si myslela
- přidat se do předmětu se dá i měsíc od začátku bez větších problémů
- na hodině o bezpečnosti na internetu se probírá i porno
- pizza tu nestojí za moc (ale stojí moc)
- v každé pizzerii mají nutellovou pizzu (musím do konce pobytu zkusit!)

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Erasmurcia – týden sedmý

V pondělí bylo ideální počasí na knížku a horkou čokoládu. Od rána totiž přšelo, na místní poměry celkem silně. Ještě dopoledne jsem si z toho dělala legraci na twitteru, že to tu místní přehánějí. No, asi karma, měla jsem o několik hodin později dostat lekci. Ve chvíli, kdy jsme totiž s Dominikem vyšli ze dveří, abychom se vydali na hodinu, začalo VALIT. Přisahám, že provazy deště, normální průtrž mračen. Dokonce jsme potkali slečnu, která si vzala místo deštníku takový ten slunečník z kavárny. Takže než jsme došli na tramvaj, byli jsme oba mokří až na kůži. Dvě minuty před příjezdem tramvaje jsme se proto rozhodli obrátit se a vrátit se zpátky domů. Ono představa čtyřhodinové výuky v nevytopené škole byla prostě moc i na nás. Absence nás mrzela především proto, že jsme přišli o cvičení v laboratoři. Spolužáci ale říkali, že to byla stejně nuda, takže snad nám nic zásadního neušlo.

Vzhledem k tomu, že jsme odpoledne nemuseli do školy a nevrátili jsme se tedy unavení kolem 9 hodiny domů, rozhodla jsem se poprvé zajít na akci, která se jmenuje Tandem. Vypadá zhruba tak, že člověk přijde do hospody, kde je spousta lidí, sedne si k náhodnému stolu a povídá si. Cílem je procvičovat jazyk. Do pondělí jsem žila v představě, že Tandem je pro Erasmáky a studenty a že je jen v pondělí. Moc jsem se pletla. Sedla jsem si náhodně k lidem z ESN (Erasmus Student Network). Ve chvíli, kdy jsme započali small talk a jeden z nich se mě zeptal, co že to vlastně studuji, naklonil se k nám člověk, který seděl celou dobu naproti mě. Zeptal se, jestli to má něco společného s počítači. Jala jsem se vysvětlovat... a zjistila, že mluvím s bývalým vyučujícím na univerzitě, zpěvákem v metalové kapele a vývojářem Indie her s obrovskými ambicemi. Moc mě tohle náhodné setkání potěšilo, protože jsme toho měli hodně k probrání. Navíc se k nám pak připojil další člověk – student z Estonska, který je tu na rok jako dobrovolník na farmě. I když jsem na tandem chtěla zajít jen na hodinku, nakonec jsem šla domů ve dvě ráno. Od svých nových známých jsem se pak nechala zlákat i na středěční tandem – zjistila jsem totiž, že se konají každý den a na různých místech.

I když mělo pršet celý týden, v úterý už bylo v podstatě jen zamračeno a do školy jsme tentokrát došli v pořádku. V předmětu o mobilitě jsme začali blok s novým učitelem. A řeknu vám, je to fakt síla. Dvě hodiny technického povídání. Jako není to nic, co bychom slyšeli poprvé, ale vzpomínejte teď na model OSI/ISO, nebo frekvenci různých typů WiFi, když jste měli jeden semestr sítí a ještě někde v prváku. Takže zkouška bude asi slušný boj. Učitel ale mluví výborně anglicky, a když se zeptal, co je MIP a my na něj zděšeně hleděli, říkal, že se nemusíme bát, že to chápe a že je rád, že vůbec víme, co je IP.

Ve středu po tradiční porci WTF angličtiny jsem se rozhodla zajít na svůj druhý tandem. A bylo to naprosto jiné, než předchozí zkušenost. Zatímco v pondělí bylo skutečně narváno a museli jsme na sebe křičet, ve středu bylo asi jen 15 lidí u stolu, všechno Španělé a mluvili spolu anglicky. Přišlo taky několik lidí se slabší angličtinou, kteří si ji chtějí zdokonalit kvůli práci, certifikátu apod. Bylo to moc příjemné. Sedla jsem si vedle učitele filozofie, který právě moc anglicky neuměl. Smutné je, že mi vysvětlil Nietszeho líp ve španělštině, než mi jeho myšlenky kdo kdy přednesl v češtině. Nakonec padla dohoda, že já budu mluvit španělsky a oni anglicky. Takže pak byla komunikace skutečně složitější, museli jsme se navzájem neustále opravovat, ale je pravda, že kdybych takhle cvičit chodila každý den, asi bych už uměla španělsky víc než “chci platit kartou”.

Ve čtvrtek jsme se s Dominikem poprvé rozdělili a každý šel na angličtinu do skupiny, kam patříme. Učitel mi přidělil partnera, a vybral mi výborně, můj nový kamarád David je moc fajn. Celá hodina angličtiny je taky moc fajn, učitel zná každého jménem (je nás ve třídě něco přes dvacet) a všechno je velmi uvolněné. Navíc aktuální téma bylo "kultura", takže jsem v podstatě celé dvě hodiny nezavřela pusy, jak jsem musela vysvětlovat, jak a proč se chováme v Česku. Zvláštní údiv pak vyvolalo moje prohlášení, že se s cizinci rozhodně nelíbáme a i blízké přátelé a rodinu jen jednou, a ne dvakrát, jak je zvykem tady.

Postřehy:

- když studujete na učitele, jste pak nuceni zůstat pracovat v regionu, kde jste absolvovali
- na stromech už kvůli větru nezbyly žádné pomeranče :/
- při líbání je nutné začít na levou stranu (povedlo se mi faux pas)
- Estonsko je temná a krutá země (říkal můj nový kamarád)
- učitelé jsou tu naprosto úžasní a vypadají pořád spokojeně

Erasmurcia – týden osmý

Tak prý máte v Česku už taky celkem pěkně... no my tu máme... úplně stejně. Normálně mě to štve, všichni nám říkali, že v polovině března začínají teploty stoupat nad 30 stupňů... a nic.

V pondělí a úterý jsme měli klasické IT hodiny. I když to bylo docela únavné, rozhodně to bylo zajímavé. Bohužel, v úterý chtěl náš vyučující za každou cenu “dojet” prezentaci, a tak jsme ve škole strávili o hodinu víc, než jsme měli. Jo, fakt o 60 minut, nekecám. A zrovna jsem samozřejmě spěchala domů.

Taky jsme se s Dominikem pokusili konečně zaplatit pojištění, které tu škola vyžaduje. Jo, jenže to bychom museli vědět jak. Deset minut jsme bezradně stáli u bankomatu a mačkali různá tlačítka, dokud jsme to nevzdali.

Ze začátku týdne jsem také doma provedla velký úklid. Dominik v inkriminované době spal, takže v podstatě až druhý den přišel s tím, že “nám někdo ukradl talíře”.

Ve středu jsem se musela opravdu přemáhat, abych na angličtinu dorazila. No, ostatní asi tak silnou vůli neměli, protože nás ve třídě sedělo jen něco kolem 15 (plný stav je cca 50-70). Příští týden nás (my dva s Dominikem a tři Španělé) čeká prezentace, takže se Španělé zaradovali, že určitě přijde lidí ještě méně, a tím pádem nebude nutné být tolik nervózní. Prezentaci mám já osobně hotovou už týden, připravila jsem ji tak, aby do ní vložili jen obrázky a připravili si řeč někam bokem. To se setkalo s vlnou nevole, neboť přece “v prezentaci musí být text”. Stálo mě to hodně přesvědčování a ukázek prezentací z různých konferencí, aby to bylo po mém :D. Každopádně si stejně napsali bokem celou řeč, doufám, že se to alespoň naučí a nebudou to číst.

Ve čtvrtek jsem se hecla a zašla na workshop znakové řeči ve španělštině. No, to byl fail týdne. Nejen, že samotnému zkoušení znaků jsme věnovali asi jen 20 minut z celých dvou hodin, navíc byla přednáška celkem nezajímavá. Nebo jako zajímavá jo, ale já osobně nevydržím poslouchat hodinu a půl povídání ve španělštině na téma *Jak funguje sluchové ústrojí, Jak se zavádí sluchový implantát* apod. To ale není chyba přednášejícího, spíš jsem prostě čekala něco jiného.

V pátek přišel pravý hřeb týdne, když nás náš španělský kamarád pozval k sobě domů na paellu, kterou uvařila jeho maminka ku příležitosti jeho narozenin. Po dobrodružné cestě (měl nás na tramvajové zastávce vyzvednout člověk, kterého nikdo z nás neznal, bylo nás moc, abychom se vešli do auta...) na statek, kde bydlí, nás čekal nejen náš hostitel, ale také to nejroztomilejší překvapení – štěňátka. Fenečka, kterou na statku mají, měla tři překrásná štěňátka, asi dva týdny stará, navíc nebyla jejich maminka vůbec agresivní, naopak se chtěla mazlit a štěňátka nám taky bez problémů půjčila na mazlení. No, celá ženská část osazenstva se s patričními zvuky jako “awww”, “jeeee” nebo “how cuute!” věnovala štěňátkům, zatímco muži popíjeli pivo a chystali dřevo na paellu. Klasika. Nutno říci, že paella byla fantastická. Navíc sledovat, jak se připravuje, to je skutečně zážitek a zkušenost k nezaplacení. Po jídle a dortu (taky domácím) jsme si sedli na sluníčko, pili a povídali – prostě moc příjemné odpoledne.

V sobotu jsem pak vyrazila na výlet, který organizoval ESN Murcia a páteční oslavenec jako hlavní průvodce. Po klasických úvodních zmatcích jsme konečně seděli v autobusu, který nás měl zvézt na úpatí Valle y Carrascoy – přírodního parku kousek od Murcie. Výlet to byl naprosto fantastický. Bylo kolem 18 stupňů, sluníčko svítlo celou dobu – zkrátka ideální počasí na hory. Navíc jsme se jednou ztratili, což beru jako bonus. Cesta byla moc příjemná a nepříliš náročná, asi ve dvě hodiny jsme byli zpátky, takže jsem se domů vrátila nabitá a celé odpoledne jsem pak věnovala ještě seminárkám.

Postřehy:

- seznámit se s mezinárodními studenty můžete i v Mercadoně u čistících prostředků
- už se začíná objevovat docela dost hmyzu a venku je neustále slyšet kosí zpěv a křik rorýsů
- na ulici se dá potkat žebrák s platebním terminálem na karty
- čeština a španělština mají společné slovo: prostata (nepetejte se)

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Erasmurcia – týden devátý

Tak jsme tu už dva měsíce. Někdy lidé říkají takové ty fráze typu “Připadá mi to jako včera.” nebo naopak “Zdá se mi, že už je to mnohem déle.”. No, nedokážu se naplno ztotožnit ani s jedním. Na jednu stranu mi to připadá, jako bychom tu byli jen pár dní – stále mám pocit, že jsme ještě nic neviděli, nezažili, nenaučili se španělsky. Na druhou stranu je náš život už celkem rutina a odehrává se převážně v zajetých kolejích.

V pondělí jsme měli jak přednášku, tak cvičení. Učili jsme se instalovat na linuxový systém anonymizační systém pro prohlížeč. To bylo celkem zajímavé. Ale dlouhé. A taky nám učitel zadal druhou seminární práci, která je stejně dlouhá jako ta první (MOC!). Navíc email s touhle informací mi přišel někdy kolem půl druhé ráno. No, pak už jsem nezabrala až do rána. Celou dobu jsem přemýšlela, jak to všechno zvládnout a nezbláznit se.

V úterý ráno se u nás ukázal takový podivný muž. Zazvonil, vychrlil na mě něco španělsky a hrnul se nám do bytu. Nerozuměla jsem mu ani slovo, takže mě prostě odstrčil od dveří a zmáčknul na domovním telefonu bzučák. Pak řekl něco dalšího a odešel. Od vchodových dveří na mě zakřičel “Gracias!” a byl pryč. Až o několik momentů později mi došlo, že opravoval nějaké zařízení dole a nemohl se dostat z domu, takže potřeboval pustit. Že se mi to nezdálo mi potvrdil jen zápach cigaret, který po něm v bytě zůstal.

Po úterní hodině jsme se vydali poprvé do Copycentra školy. Tady je to opravdu neskutečný byznys a jsme hloupí, že jsme tam nedošli už dříve, protože je to ve škole přece jen o něco levnější než ve městě a navíc člověk nemusí stát dvacet minut frontu. Pán za pultem sice nemluvil vůbec anglicky, ale naštěstí moje španělština stačila bohatě a i Dominik si dokázal nakonec sám říct, že chce černobílý tisk.

Ve středu jsme měli konečně prezentaci s našimi španělskými spolužáky. To dopadlo celkem dobře, text vyloženě četla jen jedna slečna a prezentaci jsme přetáhli o 15 minut. Navíc někdy dávali spolužáci i pozor, takže vlastně fakt úspěch. Akorát teda skupina, která měla prezentaci po nás, měla prezentaci téměř identickou (obsahem i strukturou), takže jsme to vlastně celkem vyhráli, že jsme šli jako první. Každopádně spolužákům se velmi ulevilo a po prezentaci byli opravdu šťastní. Já jsem celou prezentaci nahrávala (rukama spolužačky Lucky – díky!) a i když byli všichni v týmu zprvu proti, nakonec byli rádi za možnost podívat se zpětně na svoje chyby, a jak vůbec vypadají, když přednáší.

Čtvrtek byla klasická hodina angličtiny, kde jsme s Dominikem každý v jiné skupině. Já jsem během týdne zjistila, proč nevidím žádné materiály, které učitel nahrává do informačního systému: jsem tam přiřazena k Dominikově skupině a tedy jinému učiteli. Budu si muset o materiály psát. Každopádně na cvičení jsme dělali scénky na téma “kulturní nedorozumění”, což byla velká zábava. Je sice fakt, že pro naši skupinu jsem to celé vymyslela, napsala, nacvičila, odříkala a v podstatě i zahrála já, ale ono je to těžko, když jste ve skupině se dvěma Španěly, kteří nikdy nikam nevycestovali, a tedy žádné takové nedorozumění nepoznali. Večer se mi do tohoto předmětu podařilo úspěšně odevzdat obě seminární práce, které po nás učitel vyžadoval, takže alespoň tohle už mám z krku.

No a v pátek mě Dominik vytáhl na zmrzlinu. Původně jsem totiž nechtěla nikam jít a věnovat se raději seminárkám a práci, ale po jeho naléhání a hlavně silnému argumentu, že je venku teplo, jsme vyrazili do města. Dali jsme si v zapadlé zmrzlinárně oba netradiční příchutě – Dominik karob a já nějakou „spešl“, která vyhrála mezinárodní soutěž – olivový olej, bazalka a speciální med. Užili jsme si to moc. Pak jsme si ještě zašli na naše oblíbené montaditos – tentokrát jsem si zkusila s kozím sýrem a pestem a bylo to naprosto parádní. Takové večery mi budou chybět.

PS: Příští dva týdny si беру volno, ale článek bude. Nebo taky ne. Možná budu radši na pláži jíst mražený jogurt a chytat bronz... ještě se rozhodnu.

- taby (záložky/karty) v prohlížeči se řeknou “pestañas” – tedy řasy.
- v ulicích je k večeru naprosto plno a každá kavárna už má otevřenou zahrádku (pokud ji teda vůbec zavřela na zimu)
- tofu je tady straáaaašně drahé a jen jeden druh
- v hodinách prostě není zasedací pořádek (a já si na to za Boha nemůžu zvyknout)
- pořád je kolem 22° – nic moc.

Kateřina Pejšková, ÚI

